

Auschwitz

Mihók Anna

Amikor Szabóné tanárnő először megemlítette nekünk az auschwitzi utat, az volt az elő gondolatom, hogy én oda nem szeretnék elmenni. Ismerőseim már jártak ott korábban, és mindenki azt mesélte, hogy mennyire megrázó élményt jelentett neki. Nem akartam látni és nem is akartam tudomást venni arról a borzalomról, ami akkor és ott történt. De amikor kiderült, hogy nem csak ez lenne a program és Tanárnő engem is kiválasztott azok közé, akiket magával visz, akkor mégis elfogadtam a lehetőséget.

Kora délután értünk Auschwitzba, és meglepett, hogy milyen sok különböző nemzetiségű látogató kíváncsi a táborra. A következő meglepetés akkor ért, amikor kiderült, hogy a számunkra kijelölt helyi idegenvezető folyékonyan beszél magyarul. Többször voltam már külföldi múzeumokban és ilyen még sehol sem volt. Szorongással teli kíváncsisággal léptem be arra a területre, ahol kerekén 70 évvel korábban azokat a végzetes dolgokat végrehajtották. Borzasztó volt látni a körülményeket, amik között a foglyok éltek, de talán még az itteninél is rosszabbak voltak a birkenauai tábor fa- és téglabarakkjai; talán azok jártak a legjobban, akiknek nem kellett itt hónapokat, éveket végigszenvedve éhen halni, hanem fél óra alatt megváltódtak szenvedéseik. Bár ez nem változtat azon a hihetetlen tényen, hogy több mint 1 millió embert öltek meg néhány év alatt. Férfiakat, nőket, és még olyan gyerekeket is, akiknek az összes bűnük az volt, hogy rossz családba születtek, de soha nem ártottak volna senkinek. Nagymamám mesélte, hogy az ő falujukban is éltek zsidók a háború előtt. Ő akkor 12 éves kislány volt, és jó barátnője volt egy hasonló korú zsidó lány, akit családjával együtt szintén elvittek a háború alatt. Azt mondta, hogy az egész család nagyon becsületesen élt, rendszeren dolgoztak, és a faluban mindenki nagyon megsiratta, amikor elvitték őket, hiszen a szomszédok szerették őket.

Én a mai napig nem tudom felfogni, hogy miért volt szükség ekkora mészárlásra, de talán ezt nem is lehet normális ember számára megérteni. Utólag az a véleményem, hogy mindenkinek látni kellene azt a helyet és azok után ítélni ártatlan embereket arra a szenvedésre, mint amit átéltek azok a szerencsétlenek, akik oda kerültek. Jól esett tiszteletet adni ezeknek az embernek, és szeretném azt hinni, hogy soha többet nem fog ilyen előfordulni a világon.